

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.01.0021.N.-

De Gemeenschappelijke Kas tegen Arbeidsongevallen ASSUBEL, met maatschappelijke zetel gevestigd te 1000 Brussel, Lakensestraat 35, eiseres,

vertegenwoordigd door Mr. Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdende te 9051 Gent, Driekoningenstraat 3, alwaar keuze van woonplaats wordt gedaan,

tegen

V. A.

verweerster.

I. Bestreden uitspraak

Het cassatieberoep is gericht tegen een arrest, op 19 maart 1999 gewezen door het Arbeidshof te Gent.

II. Geding in cassatie

Afdelingsvoorzitter Robert Boes heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Anne De Raeve heeft geconcludeerd.

III. Cassatiemiddelen

Eiseres voert in haar verzoekschrift twee middelen aan.

1. Eerste middel

Geschonden wetsbepalingen

- artikel 24, vierde en vijfde lid, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 in de huidige versie, zoals gewijzigd (wat het vierde lid betreft) en ingevoegd (wat het vijfde lid betreft) door artikel 38 van de Programmawet van 22 december 1989,

- de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet.

Aangevochten beslissing

De bestreden beslissing wijst het hoger beroep van eiseres af en, verder wijzend, zegt voor recht dat eiseres “bovendien veroordeeld wordt om wegens volstrekt geregelde hulp van een ander persoon aan [verweerster] te betalen :

- vanaf 1 oktober 1997 tot en met 31 maart 1999 een maandelijkse bijkomende vergoeding, berekend aan 12/40sten van 45.068 BEF ;

- vanaf 1 april 1999 een jaarlijkse bijkomende vergoeding van (45.068 BEF x 12 m) x 12/40 = 162.245 BEF” (bladzijde 11, voorlaatste alinea van het bestreden arrest)

op grond van de volgende motieven :

“Het artikel 24, vierde en vijfde lid, Arbeidsongevallenwet luidt : “Indien de toestand van de getroffen volstrekt de geregelde hulp van een ander persoon vergt, kan hij aanspraak maken op een bijkomende vergoeding, vastgesteld in functie van de noodzakelijkheid van deze hulp, op basis van het gewaarborgd gemiddeld minimumloon zoals vastgesteld voor een voltijds werknemer, door collectieve arbeidsovereenkomst afgesloten in de schoot van de Nationale Arbeidsraad. Het jaarlijks bedrag van deze bijkomende vergoeding mag het bedrag van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon, vermenigvuldigd met 12, niet overschrijden”.

Uit de doelstelling van die aangehaalde wetsbepaling van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, zoals geldend sedert de wijziging ervan bij de Programmawet van 22 december 1989, blijkt dat, zolang de bijkomende vergoeding waarop de getroffen van een arbeidsongeval voor de hulp van een ander persoon recht heeft niet definitief is vastgesteld, zij op basis

van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon dient te worden vastgesteld, met inachtneming van de aanpassingen (aan de schommelingen van het indexcijfer der consumptieprijzen) en wijzigingen ervan volgens de collectieve arbeidsovereenkomst gesloten in de Nationale Arbeidsraad (cf. Cass., 1 februari 1993, Arr. Cass. 1993, 134 ; Cass., 28 februari 1994, Arr. Cass. 1994, 205 ; Arbh. Luik, 18 november 1996, J.T.T., 1997, 409 ; Arbh. Gent, afd. Gent, 4 juni 1998, A. R., 193/96, onuitg. ; Arbh. Gent, afd. Gent, 1e K., 19 november 1998, A.R. 517/96, onuitg. ; Arbh. Gent, afd. Gent, 1e K., 19 maart 1999, A.R. 220/97, onuitg.).

Die benadering is niet strijdig met de artikelen 27bis en 39 Arbeidsongevallenwet, zelfs niet na de aanpassing ervan door het artikel 30 van de Programmawet van 6 augustus 1993 (cfr. Arbh. Gent, afd. Brugge, 8 december 1994, A.R. 93/245, onuitg.).

Uit de terminologie van het artikel 39, derde lid, in samenhang met het artikel 39, vijfde lid, Arbeidsongevallenwet, kan worden afgeleid dat de fixatie van de loonbedragen op datum van het ongeval, refereert aan het geplafonneerde jaarloon en niet aan het gewaarborgd gemiddeld minimummaandloon (cfr. Put, J. en Schamp, H., "Arbeidsongeschiktheid". Uit "Arbeidsongevallen", Kluwer, Deel 1, Hfdst. 2.3 - 3250).

Die zienswijze vormt hoe dan ook de bevestiging van de vroegere regeling, waarbij het in de jaarlijkse vergoeding geïncorporeerde percentage, gelet op de indexatie van het basisloon, eveneens werd aangepast (cf. Arbh. Gent, 2 november 1995, T.G.R., 1996, 167)." (blz. 7, laatste alinea t.e.m. 9, eerste alinea van het bestreden arrest).

Grieven

Artikel 24, vierde en vijfde lid, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 bepaalt dat, indien de toestand van de getroffen volstrekt de geregelde hulp van een ander persoon vergt, de getroffen aanspraak kan maken op een bijkomende vergoeding, vastgesteld volgens de noodzakelijkheid van deze hulp, op basis van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon zoals vastgesteld voor een voltijds werknemer, door collectieve arbeidsovereenkomst afgesloten in de schoot van de Nationale Arbeidsraad en dat het jaarlijks bedrag van deze bijkomende vergoeding het bedrag van het

gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimuminkomen vermenigvuldigd met twaalf, niet mag overschrijden.

Artikel 24, vierde en vijfde lid, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 bepaalt niet welk bedrag aan gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon als berekeningsbasis voor de bijkomende vergoeding in aanmerking genomen moet worden, met name het bedrag van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon op het ogenblik van het ongeval, dan wel het bedrag van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon bij de definitieve vaststelling van de bijkomende vergoeding.

Het Arbitragehof in zijn arrest nr. 35/2000 van 29 maart 2000 wijst eveneens op de twee wijzen waarop artikel 24, vierde lid, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 kan uitgelegd worden, en zegt vervolgens voor recht dat het bedoelde artikel, geïnterpreteerd in die zin dat het bedrag van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon dat in aanmerking moet worden genomen voor de hulp van een derde persoon, het bedrag is op de datum van het ongeval, gerevalueerd volgens de indexevolutie op de datum waarop de definitieve regeling van de gevolgen van het ongeval zal plaatsvinden, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, en zegt tevens voor recht dat het bedoelde artikel, geïnterpreteerd in die zin dat het bedrag van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon dat in aanmerking moet worden genomen voor de hulp van een derde persoon, het bedrag is op de datum van het ongeval, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt.

Het is een algemeen geldende interpretatieregel dat wetsbepalingen bij verschillende interpretatiemogelijkheden op grondwetsconforme wijze dienen geïnterpreteerd te worden.

De enige wettige interpretatie die aan artikel 24, vierde en vijfde lid, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 kan worden gegeven, bestaat er bijgevolg in te oordelen dat het bedrag van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon dat in aanmerking moet worden genomen voor de bepaling van de bijkomende vergoeding voor hulp van derden, het bedrag is op de datum van het ongeval.

Hieruit volgt dat het arbeidshof, door te oordelen dat, “zolang de bijkomende vergoeding waarop de getroffen(e) van een arbeidsongeval voor de

hulp van een ander persoon recht heeft niet definitief is vastgesteld, zij op basis van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon dient te worden vastgesteld, met inachtneming van de aanpassingen (aan de schommelingen van het indexcijfer der consumptieprijzen) en wijzigingen ervan volgens de collectieve arbeidsovereenkomst gesloten in de Nationale Arbeidsraad”, artikel 24, vierde en vijfde lid, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 in de huidige versie, zoals gewijzigd (wat het vierde lid betreft) en ingevoegd (wat het vijfde lid betreft) door artikel 38 van de Programmawet van 22 december 1989), evenals de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet schendt.

Het Hof minstens, voor zover het niet onmiddellijk de bestreden beslissing zou vernietigen op grond dat artikel 24, vierde en vijfde lid, van de Arbeidsongevallenwet in die zin moeten geïnterpreteerd worden dat het bedrag van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon dat in aanmerking moet worden genomen voor de bepaling van de bijkomende vergoeding voor hulp van derden, het bedrag is op de datum van het ongeval, het Arbitragehof dient te verzoeken (opnieuw) bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen op de vraag of artikel 24, vierde en vijfde lid, van de Arbeidsongevallenwet “geen discriminatie in het leven roept tussen de slachtoffers van een arbeidsongeval, naar gelang van het tijdstip waarop de definitieve regeling plaatsvindt, indien die moeten worden geïnterpreteerd in die zin dat het bedrag van de maandelijks gewaarborgde minimumvergoeding die in aanmerking moet worden genomen voor de hulp van een derde persoon, het bedrag is op de datum van het ongeval, gerevalueerd volgens de indexevolutie op de datum waarop de definitieve regeling van de gevolgen van het arbeidsongeval waarvan een persoon het slachtoffer is plaatsvindt”.

2. Tweede middel

Geschonden wetsbepalingen

- artikel 24, vierde en vijfde lid, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 in de huidige versie, zoals gewijzigd (wat het vierde lid betreft) en ingevoegd (wat het vijfde lid betreft) door artikel 38 van de Programmawet van 22 december 1989,

- *artikel 3 van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 houdende wijziging en coördinatie van de collectieve arbeidsovereenkomsten nr. 21 van 15 mei 1975 en nr. 23 van 25 juli 1975 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimummaandinkomen, algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988 (B.S., 26 augustus 1988) in de huidige versie, zoals gewijzigd door artikel 1 van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43quinquies van 13 juli 1993, gesloten in de Nationale Arbeidsraad, tot wijziging van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 houdende wijziging en coördinatie van de collectieve arbeidsovereenkomsten nr. 21 van 15 mei 1975 en nr. 23 van 25 juli 1975 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimummaandinkomen, zoals gewijzigd en aangevuld door de collectieve arbeidsovereenkomsten nr. 43bis van 16 mei 1989, nr. 43ter van 19 december 1989 en nr. 43quater van 26 maart 1991, algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 17 november 1993 (B.S., 4 december 1993).*

Aangevochten beslissing

De bestreden beslissing wijst het hoger beroep van eiseres af en zegt, verder wijzend, voor recht dat eiseres

“bovendien veroordeeld wordt om wegens volstrekt geregelde hulp van een ander persoon aan [verweerster] te betalen :

- vanaf 1 oktober 1997 tot en met 31 maart 1999 een maandelijkse bijkomende vergoeding, berekend aan 12/40sten van 45.068 BEF ;

- vanaf 1 april 1999 een jaarlijkse bijkomende vergoeding van (45.068 BEF x 12 m) x 12/40 = 162.245 BEF” (bladzijde 11, voorlaatste alinea van het bestreden arrest)

op grond van de volgende motieven :

“De collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43quinquies van 13 juli 1993 (gesloten in de Nationale Arbeidsraad en algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 17 november 1993 ; B.S. van 4 december 1993) introduceerde wat het hier besproken gewaarborgd interprofessioneel minimumloon betreft, een nieuwe categorie, namelijk voor werknemers van 22 jaar en ouder en die ten minste twaalf maanden anciënniteit hebben in de onderneming die hen tewerkstelt: wanneer zij aan de dubbele voorwaarde

voldoen genieten zij een verhoogd minimum maandinkomen ; de C.A.O. nr. 43quinquies trad in werking op 1 september 1993, het minimum maandinkomen voor de hier besproken categorie bedraagt 42.469 BEF vanaf 1 september 1993, 43.318 BEF vanaf 1 december 1994, 44.185 BEF sinds 1 mei 1996 (bedragen toegepast door de eerste rechter) en 45.068 BEF sedert 1 oktober 1997.

De achterliggende bedoeling van de (Programma)wetgever van 1989 was de vergoeding voor hulp van een derde thans te bepalen “door verwijzing naar de werkelijk gedragen lasten” in verband met de bezoldigde hulp (cf Memorie van Toelichting bij de Programmawet van 22 december 1989, Parl. St., Kamer van Volksvertegenwoordigers, gewone zitting 1989-1990, 975/1-89/90, blz. 23 en 24). Het is bijgevolg terecht dat het slachtoffer te dezen voor de bepaling van de bijkomende vergoeding voor de hulp van een derde ook aanspraak maakt op het in aanmerking nemen als referentieloon van dit verhoogde gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon, geldend voor die nieuwste categorie :

- de hulpverlenende derde is meestal ouder dan 22 jaar en de hulpverlening geldt voor het ganse leven van de getroffene, zodat de anciënniteit van twaalf maanden vlug wordt bereikt,

- het hier besproken verhoogd gewaarborgd interprofessioneel minimumloon is sedert de inwerkingtreding van de C.A.O. nr. 43quinquies het normaal geldend minimum (de twee andere, lagere bedragen gelden immers alleen maar voor slechts zeer tijdelijke situaties).” (blz. 9 en 10, eerste alinea van het bestreden arrest).

Grieven

Artikel 24, vierde en vijfde lid, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 bepaalt dat, indien de toestand van de getroffene volstrekt de geregelde hulp van een ander persoon vergt, de getroffene aanspraak kan maken op een bijkomende vergoeding, vastgesteld volgens de noodzakelijkheid van deze hulp, op basis van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon zoals vastgesteld voor een voltijds werknemer, door collectieve arbeidsovereenkomst afgesloten in de schoot van de Nationale Arbeidsraad en dat het jaarlijks bedrag van deze bijkomende vergoeding het bedrag van het

gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimuminkomen vermenigvuldigd met twaalf, niet mag overschrijden.

Bij gebreke van nadere aanduiding in artikel 24, vierde en vijfde lid, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, kan onder “gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon” enkel verstaan worden het “gemiddeld minimummaandinkomen” waarvan sprake in artikel 3, eerste lid, van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 houdende wijziging en coördinatie van de collectieve arbeidsovereenkomsten nr. 21 van 15 mei 1975 en nr. 23 van 25 juli 1975 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimummaandinkomen, aangezien de verhoogde bedragen van het gemiddeld minimummaandinkomen waarvan sprake in artikel 3, tweede en derde lid, van de voornoemde collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43, volgens de tekst ervan, enkel afwijkende bedragen zijn en het gewone bedrag van het “gemiddeld minimummaandinkomen” derhalve het bedrag is waarvan sprake in artikel 3, eerste lid, van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43.

Hieruit volgt dat het arbeidshof, door te oordelen dat het terecht is “dat het slachtoffer te dezen voor de bepaling van de bijkomende vergoeding voor de hulp van een derde ook aanspraak maakt op het in aanmerking nemen als referentieloon van dit verhoogde gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon, geldend voor die nieuwste categorie [zijnde de categorie van de werknemers ouder dan 22 jaar]” artikel 24, vierde en vijfde lid, van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 in de huidige versie, zoals gewijzigd (wat het vierde lid betreft) en ingevoegd (wat het vijfde lid betreft) door artikel 38 van de Programmawet van 22 december 1989), en artikel 3 van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 houdende wijziging en coördinatie van de collectieve arbeidsovereenkomsten nr. 21 van 15 mei 1975 en nr. 23 van 25 juli 1975 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimummaandinkomen, algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988 (B.S., 26 augustus 1988) in de huidige versie, zoals gewijzigd door artikel 1 van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43quinquies van 13 juli 1993, gesloten in de Nationale Arbeidsraad, tot wijziging van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 houdende wijziging en coördinatie van de collectieve arbeidsovereenkomsten nr. 21 van 15 mei 1975 en nr. 23 van 25 juli 1975 betreffende de waarborg van een gemiddeld

minimummaandinkomen, zoals gewijzigd en aangevuld door de collectieve arbeidsovereenkomsten nr. 43bis van 16 mei 1989, nr. 43ter van 19 december 1989 en nr. 43quater van 26 maart 1991, algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 17 november 1993 (B.S., 4 december 1993), schendt.

IV. Beslissing van het Hof

1. Eerste middel

Overwegende dat, krachtens artikel 24, vierde lid, van de Arbeidsongevallenwet, als gewijzigd bij artikel 38 van de wet van 22 december 1989, indien de toestand van de getroffene volstrekt de geregelde hulp van een ander persoon vergt, hij aanspraak kan maken op een bijkomende vergoeding vastgesteld naargelang van de noodzakelijkheid van deze hulp, op basis van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon zoals vastgesteld voor een voltijds werknemer bij collectieve arbeidsovereenkomst gesloten in de Nationale Arbeidsraad ;

Dat, krachtens het vijfde lid van dit artikel, het jaarlijks bedrag van deze bijkomende vergoeding het bedrag van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon, vermenigvuldigd met 12, niet mag overschrijden ;

Overwegende dat deze bepalingen inhouden dat de getroffene die geregeld hulp van een ander persoon vergt, op een afzonderlijke bijkomende vergoeding, bepaald in verhouding met het bedoelde minimumloon, gerechtigd is vanaf de consolidatiedatum ;

Overwegende dat de vergoeding definitief wordt vastgesteld bij overeenkomst tussen de partijen of, ingeval van betwisting, bij beslissing van het arbeidsgerecht ; dat hierbij geen vaste vergoeding wordt bepaald, maar wel de vaste verhouding van deze vergoeding ten aanzien van het vanaf de consolidatiedatum geïndexeerd gemiddeld maandelijks minimumloon ;

Dat het aldus berekende bedrag van deze vergoeding bij elke uitbetaling ervan aan dezelfde indexering onderworpen is als deze van het bedoelde minimumloon en uitsluitend volgens de bedoelde collectieve arbeidsovereenkomsten ; dat aldus beschouwd, de datum van de definitieve vaststelling van de vergoeding op grond van de aldan vastgestelde vaste verhouding tussen de vergoeding en het bedoelde minimumloon geen belang

vertoont vermits deze verhouding bij elke uitbetaling van de vergoeding na de consolidatiedatum dezelfde zal moeten zijn ;

Overwegende dat deze vergoeding, zoals het bedoelde minimumloon, geïndexeerd wordt overeenkomstig de aanpassingen van het gemiddeld maandelijks minimumloon aan de schommelingen van het indexcijfer van de consumptieprijzen, als bepaald in artikel 3, laatste lid, van de in de Nationale Arbeidsraad gesloten collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, houdende wijziging en coördinatie van de collectieve arbeidsovereenkomsten nr. 21 van 15 mei 1975 en nr. 23 van 25 juli 1975 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimum maandinkomen en zonder dat de jaarlijkse vergoeding het gemiddeld maandelijks minimumloon vermenigvuldigd met 12 mag overschrijden ;

Dat artikel 27bis, eerste en tweede lid, van de Arbeidsongevallenwet slechts de indexatie vanaf de datum van het ongeval bepaalt voor de jaarlijkse vergoedingen wegens arbeidsongeschiktheid, maar niet voor de bijkomende vergoeding voor hulp van een derde zonder dat er een dubbele indexatie van de bijkomende vergoeding voor hulp van derde bestaat ;

Overwegende dat het middel verwijst naar het arrest van het Arbitragehof nr. 35/2000 van 29 maart 2000 dat tot de niet-bestaanbaarheid besliste van artikel 24, vierde lid, van de Arbeidsongevallenwet met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie ;

Overwegende dat, krachtens artikel 28 van de Bijzondere Wet op het Arbitragehof, het gezag van een arrest van het Arbitragehof waarbij wordt geantwoord op een prejudiciële vraag enkel geldt ten aanzien van de verwijzende rechter en de rechtscolleges die uitspraak doen “in dezelfde zaak”; dat een prejudiciële beslissing waarbij het Arbitragehof een schending van de Grondwet vaststelt, niet erga omnes geldt en de rechtsregel die er het onderwerp van is, niet uit de Belgische rechtsorde doet verdwijnen ;

Overwegende dat het middel, in zoverre het verzoekt een nieuwe prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen ervan uitgaat dat in de bedoelde uitlegging van artikel 24 van de Arbeidsongevallenwet een discriminatie zou bestaan tussen de slachtoffers van een arbeidsongeval naargelang het tijdstip van de in dit artikel bedoelde vaststelling van de vergoeding voor hulp van een derde ;

Dat nu, gelet op het voorgaande, deze vraag op een onjuiste bewering berust, er geen aanleiding is deze vraag te stellen ;

Overwegende dat het arbeidshof artikel 24 van de Arbeidsongevallenwet niet schendt door eiseres te veroordelen tot betaling van de vergoeding voor hulp van een derde, te berekenen “op basis van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon met inachtneming van de aanpassingen (...) en wijzigingen ervan volgens de collectieve arbeidsovereenkomsten gesloten in de Nationale Arbeidsraad”, wat neerkomt op het bedoelde minimum maandloon van de datum van de uitspraak, weliswaar in aanmerking nemend dat dit bedrag bij elke uitbetaling van de vergoeding een evolutie zal kunnen ondergaan ingevolge indexering, uitsluitend volgens de bedoelde collectieve arbeidsovereenkomsten ;

Dat het middel niet kan worden aangenomen ;

2. Tweede middel

Overwegende dat de termen “gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon” in artikel 24, vierde lid, van de Arbeidsongevallenwet, het in artikel 3, eerste lid, van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 gewaarborgd minimummaandinkomen bedoelen, en niet de ervan afwijkende bedragen, vermeld in het tweede en derde lid van voormeld artikel 3 ;

Dat het middel gegrond is ;

3. Kosten

Overwegende dat eiseres krachtens artikel 68 van de Arbeidsongevallenwet in de kosten dient te worden veroordeeld ;

HET HOF,

OM DIE REDENEN,

Vernietigt het bestreden arrest in zoverre het voor de berekening van de bijkomende vergoeding voor hulp van een derde het gewaarborgd maandelijks minimumloon in aanmerking neemt, zoals dit is bepaald in artikel 3, derde lid, van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 ;

Verwerpt de voorziening voor het overige ;

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest ;

Veroordeelt eiseres in de kosten ;

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het Arbeidshof te Antwerpen.

De kosten begroot op de som van driehonderd drieëntachtig euro zevenennegentig cent jegens de eisende partij.

Aldus geoordeeld door het Hof van Cassatie, derde kamer, te Brussel, door afdelingsvoorzitter Robert Boes, de raadsheren Ernest Waûters, Ghislain Dhaeyer, Greta Bourgeois, Eric Dirix, en in openbare terechtzitting van vier februari tweeduizend en twee uitgesproken door afdelingsvoorzitter Robert Boes, in aanwezigheid van advocaat-generaal Anne De Raeve, met bijstand van eerstaanwezend adjunct-griffier Lisette De Prins.